

'Kui keegi mind armastab...', ütleb Issand.

Tänase evangeeliumi algus võiks olla meile nii rõõm kui ka küsimus.

Rõõmu allikas, sest loodetavasti tunnistame me kristlastena Issanda kohalolekut oma elus ja armastame teda. Vähemalt püüame! Me rõõmustame Jeesuse ülestõusmise üle ja loodame tema kohalolekule meie elus. Igas armulauas - sõna, mis kreeka keeles tähendab „tänu andmist“ - tuleme väljendama oma tänulikkust ja armastust selle kohaloleku eest. Euharistia tähistamine on üks viisidest, kuidas me Jumalat armastame. Aga ka oma igapäevases rutiinis: tööl, perekonnas, ühiskondlikus elus, kergetel ja rasketel päevadel püüame olla teadlikud Issanda kohalolekust. Me püüame Teda armastada ja nii võime lugeda neid sõnu kui lohutusallikat ja võime olla rõõmu allikaks.

Teisest küljest võib „kui keegi armastab mind“ tekitada meis ka küsimuse: kuidas ma pärast nii palju aastaid abielu, pärast nii palju aastaid kooli, pärast nii palju aastaid usuelu, pärast nii palju aastaid tööd armastan Issandat? Kas ma tõesti armastan Issandat? Mida ma olen teinud Issanda kohalolekuga oma elus? Lõppkokkuvõttes peaksime nende aastate jooksul, mis meile on antud elada siin maa peal, otsima võimalusi, kuidas armastada Jumalat nii, nagu ta meid armastab, ja laskma tal juhtida meid nii, nagu ta soovib. Jumala armastamine tähendab, et elame vastavalt viisidele, mille ta on igapäevaks valinud. Tema pakutavad teed võivad olla väga erinevad, kuid need on kohandatud. See võib olla abielu, see võib olla usuelu, see võib olla tsölibaat. See võib olla meie valitud töö, palve, õppimise või heategevuse kaudu. Mis iganes! Jumalat armastada tähendab kõndida Issanda valguses sellel teel, mida ta meid kõndima kutsub. Küsimus, mille inimesed sageli endale esitavad, on järgmine: Mida ma tahan oma eluga teha? Kuid küsimus, mida me peaksime endale esitama, peaks pigem olema: Mida Jumal tahab, et ma oma eluga teeksin? Kuidas ta kutsub mind üles ehitama oma kuningriiki? Kui me armastame Teda, siis peaks see olema meie tõeline mure. Mitte meie enese rahuldamine.

Jumal ei jäta meid sellele küsimusele vastamisega üksi. Ta on saatnud meile Püha Vaim, kes ravib lahkarvamusi ja ühendab, kes toob taevase rahu. *Minu rahu annan teile*, rahu nagu särav taevane Jeruusalemma linn, mille kõikehõlmavad müürid oma kaheteistkümne väravaga on sama arvukad kui apostlid. *Rahu ma jätan teile, oma rahu ma annan teile*. Jumala rahu on antud meile koos vastutusega ehitada maailma rahu ja õiglust. Jumala armastus meie vastu, mis on antud meile Jeesuse Kristuse, rahuvürsti kaudu, nõuab, et me oleksime rahu ehitajad.

Vend Alain

If someone loves me... says the Lord.

The beginning of today's gospel could be a source of joy as well as a question for us.

A source of joy, because, hopefully, as Christians, we acknowledge the presence of the Lord in our lives and we love him. At least we try! We rejoice at Jesus' resurrection and we rely on his

presence in our lives. In each Eucharist, a word which in Greek means 'giving thanks', we come to express our gratitude and our love for this presence. These celebrations of thanks are also one of our ways to love God. But also, in our daily routine: work, family, social life, in easy and in more difficult days, we try to be aware of the presence of the Lord. We try to love Him and so we can read these words as comforting and they can be a source of joy.

On the other hand, 'if someone loves me' can also echo as a question: after so many years of marriage, after so many years of school, after so many years of religious life, after so many years of work, how do I love the Lord? Do I really love the Lord? What did I do with the presence of the Lord in my life? In the end, during the years which we are given to live here on earth, it should be about searching ways to love God as he loves us and to let him guide us on the ways he wants. Loving God is to live according to the ways which he chose for each of us. The ways he offers can be very different but they are tailored-made. It may be through marriage, it may be through religious life, it may be as single. It may be through the job we choose, through prayer, through study or through charity work. To love God is to walk in the light of the Lord on the path he calls us to walk. The question, which people often ask themselves is: What do I want to do with my life? But the question which we should ask ourselves should rather be: What does God wants me to do with my life? How is he calling me to build his kingdom? If we love Him, then this should be our real concern. Not our self-fulfillment.

God does not leave us on our own to answer that question. He sent us the Paraclete who heals divisions and unites, who brings heavenly peace. My peace I give you, a peace like the gleaming heavenly Jerusalem with its all-encompassing city walls with its twelve gates, as many as the apostles. Peace I leave you, my peace I give you. We are given God's divine peace with the responsibility of to build worldly peace and justice. God's love for us, given to us through Jesus Christ, the Prince of Peace, requires us to be peace builders.

Pope Leo started his pontificate with this greeting and wish. It is a call to love God by being peace-builders, wherever we are, whatever path the Lord calls us to walk, with the help of the Paraclete.

Paavst Leo alustas oma pontifikaati selle tervituse ja sooviga. See on üleskutse armastada Jumalat, olla rahu ehitajad, kus iganes me oleme, millisele teele Issand meid Parakletose abiga kutsub.